

jo nogle overordnede rammer. Og når jeg synes, det er rimeligt, at vi laver nogle rammer, som ligger på det højeste niveau med en bestyrelse, så er det altså stadig væk det faktum, som måske ikke alle kan lide at høre, at det altså ikke er ligegyldigt, hvordan 10 mia. kr. forvaltes, 10 mia. skatteyderbetalte kroner. Og derfor er det også fint i sammenhæng med det, der sker på mange andre områder.

Det er jo allerede mere end 10 år siden, at man på gymnasierne besluttede sig for eksterne flertal i bestyrelserne. Jeg har nu i dagens anledning bladret lidt tilbage, og der kan jeg jo se, at både SF og Det Radikale Venstre stemte for, da lovforslaget blev vedtaget den 17. juni 1990. Nu er det altså bare forfærdeligt i dag, kan jeg forstå. Jeg mener, det er gået langsomt, men tendensen er jo klar, at det er meget naturligt, at man har samfundsrepræsentanter med til at træffe beslutninger på det allerhøjeste niveau, også på vores universiteter.

Og så har det jo ikke været nogen særlig rar dag for hr. Jesper Langballe. Det er selsagt ikke ret, når man fremturer. Nu brugte hr. Langballe meget hårde ord mod mig, derfor vil jeg også tildele mig her at bruge endda et mildt udtryk, nemlig at fremture, og så viste det sig, at det lige akkurat forholdt sig stik modsat. Jeg må dog erkende, at hr. Langballe ikke var bange for at sige, at han erkendte, at han havde kvæjet sig, og det er det jo trods alt stort at sige fra Folketingets talerstol.

Men når jeg tager det enkelte eksempel frem omkring det med ekstern censur, så er det jo, fordi jeg ikke bare synes, det er hr. Langballe, der har fremturet med nogle påstande, som ikke svarer til teksten. Også nogle indlæg, der har været på det seneste, er jo tydeligvis baseret på meget gamle papirer. Der er så nogle uden for den her sal, der kan være undskyldt i den sammenhæng, fordi der er foregået en proces, og vi har jo også på det sidste ændret på det efter høringsvarene, så lad gå med det. Jeg synes bare, der er grund til at sige, at der altså har været en række fejltagelser, som har sit udspring i, at man ikke har forholdt sig til det reelle lovforslag, lovforslag nr. L 125, som vi behandler her i dag.

Jeg kan altså heller ikke lide, når hr. Jesper Langballe siger – jeg har noteret ned to gange, jeg tror, det var fru Hanne Severinsen, der var inde på det med forskningsfriheden, der står i formålsparagraffen – at det jo bare er en tekst. Nogenlunde samme udtryk blev brugt, da der blev læst en del af forslaget op her fra Folketin-

gets talerstol, hvortil man så sagde, at det bare er en tekst.

Jamen lovforslaget er tekst, og jeg går da ud fra, at det, vi skriver, og det, vi stemmer for herinde, mener vi. Det er i hvert fald regeringens holdning, vil jeg gerne sige, og de ting, der lige akkurat står om de centrale spørgsmål i lovforslaget, som her blev fortolket lidt frit, er i hvert fald noget, regeringen mener, og det er sådan, det skal efterleves.

Kl. 13.05

Så bliver jeg nødt til at sige til hr. Jesper Langballe, at der er lidt større frihed til at holde sig til teksten i kirken om søndagen, end der er her i Folketingssalen. Men her i Folketingssalen vil jeg nu foreslå, at vi holder os til den tekst, der bliver forelagt i de lovforslag, som er til behandling.

Men over alt det her glemte jeg måske at sige, selv om næsten alle ordførere har sagt det – jeg bliver bare også nødt til at sige det – at ekstern censur er fastholdt. Der var mange hørings svar, som påpegede det, og det gjorde selvfølgelig indtryk. Derfor har vi imødekommet det, og derfor fremgår det af lovforslaget.

Så er der også blevet nævnt et par gange, at vi ikke har lyttet til høringsvarene. Det her var ét eksempel, men der er jo rent faktisk mange eksempler. Vi har lyttet til store og små mellem hinanden, men der kom altså en række meget, meget flotte hørings svar, hvor der var tale om gennemarbejdede indsigelser, og i forligskredsen var vi enige om, at det var noget, der var med til at gøre lovforslaget endnu bedre. Derfor har vi i tror jeg ca. 20 konkrete tilfælde ændret på teksten.

Hr. Jesper Langballe nævner også Dansk Folkepartis forslag i september om, at man skulle starte forfra på hele processen, og klandrede så ministeren for, at ministeren ikke lyttede til det. Dertil vil jeg gerne sige, at det er korrekt. Dansk Folkeparti fremsendte et brev, hvor man foreslog, at vi skulle lægge det hele frem og så starte processen forfra.

Det var ikke en beslutning, jeg traf entydigt. Vi var midt i en proces, og – og det håber jeg eller rettere sagt, det er jeg sikker på kan bekræftes af ordførerne – jeg tog simpelt hen telefonen og ringede rundt til de øvrige ordførere, der var på det tidspunkt flere end fire partier tilbage, og alle sagde, at vi selvfølgelig ikke skulle begynde forfra på en proces, vi havde startet i marts måned. Så derfor: Det var altså en kreds af arbejdende partier og en minister, som var enige om,